

Цьогорічна повінь — найсильніша за останні 25 років

Рівень води в річках України виявився найвищим за чверть століття, а деякі з них піднялися вище, ніж за весь час спостережень. Фахівці очікують, що пік повені для найбільших річок припаде на середину травня, та в Державній службі з надзвичайних ситуацій вважають, що найбільша небезпека вже позаду, передають «Коментарі». За інформацією рятувальників, цієї весни в Україні були підтоплені близько ста населених пунктів, половина з яких — у Київській області. Проте «велику воду» відчували на собі не тільки селяни, а й жителі міст.

5,4

на стільки відсотків у березні цього року в порівнянні з аналогічним періодом минулого року зросла реальна заробітна плата. Середня зарплата штатних працівників в Україні у березні склала 3212 гривень.

В Ізраїлі затримали українку, яка торгувала жінками

У Великодню ніч в Ізраїлі поліція затримала 39-річного жителя Хайфи та 24-річну туристку з України за підозрою в причетності до торгівлі жінками. Слідство інкримінує затриманим переміщення молодих українок до цієї країни для залучення їх до проституції, сутенерства та здирицтва. За версією ізраїльського слідства, підозрювані вербували повії в Україні серед жінок, які шукали роботу за кордоном.

5

Відомості.інфо
№19 (659)

9 - 15 травня 2013 року
<http://www.vidomosti.info/>

Події

Волинянин Іван Новицький Велику Перемогу зустрів на литовській землі

Коли розпочалася Велика Вітчизняна війна, Івану Новицькому заledве виповнилося 13 років, але, незважаючи на такий юний вік, довелося поповнювати ряди радянського війська. Практично підлітком відчув на собі всі грані військової підготовки, а трохи згодом довелося відчувати й біль від ворожої кулі, відбиваючи на фронті напад німецьких загартників.

Іван Пимонович Новицький народився в селі Хорлути на Волині в звичайній сільській сім'ї. Пригадує, що до солдатських лав потрапив через свій високий зріст, бо документами у той час мало хто вірив. Отож довелося разом із чотирма односельцями їхати у далекі Саратовську область, щоб стати на службу в резервно-навчальному полку, що розташований поруч із залізничною станцією Нікольський.

— Радянським солдатам у війну було нелегко. У Нікольському ми жили в бараках по 250-300 чоловік, спали на триярусних ліжках. Так як ми були запасним полком, то одяга нам діставалася чи з поранених, чи з мертвих солдатів, уся брудна, порвана, часто й попалена. По дрова доводилося ходити за 12-15 кілометрів. От візьмеш ту паличку, а сам уже ледве йдеш. Застали ми й голод, тож хлопці вмирили страшно. Пишуть, що в німецьких концтаборах помирали, то так само й у нас. Уранці після підйому нас виганяли на

зарядку так надовго, щоб вистачило часу трупи повноносити з барака. Хоронити юнаків часто не було як і кому, тому взимку закопували просто в сніг, а як він розтавав, то всі бачили жахливу картину, — пригадує учасник бойових дій.

Трохи згодом юного волинянина перевели до навчальної снайперської роти. 30 хлопців і стільки ж дівчат щодня муштрували науці вбивати. Спати теж доводилося разом — у тісному баракі, голова до голови. Умови, в яких навчали майбутніх захисників, людськими назвати було важко.

— Видали мені якось черевики, то підшва одного була зроблена з пресованого паперу, а на другому її зовсім не було. Може, хто продав за стакан насіння... А мороз до 30 градусів тримався, то мусив так і ходити, щось там підв'язував, та й усе, — розповідає Іван Пимонович.

Та якось і йому терпець урвався, коли роті скомандували йти до бані за три кілометри у тріскучий мороз, — відмовився і вийшов зі строю. За це вступив у конфлікт із командиром роти і на додачу отримав ще й 15 діб арешту в холодній землянці.

— Їсти там давали через день, та й то якийсь чай. Холод був страшний. Щоправда, рятувало хоча б трохи те, що на ніч ухитрявся пробиратись у барак, але на ранок мав повертатися на морозяну гауптвах-

ту, — ділиться ветеран. — Коли я вийшов звідти, то був сама шкура і кості. На медкомісії мене зважили, сказали, що маса не відповідає зросту, тоді посадили на санки та повезли на станцію, щоб потягом відправити в госпіталь.

Щоб врятувати напівживого юнака, медики двічі робили йому переливання крові. Перебування в госпіталі було важким ще й морально: поранені солдати з фронту приходили цілими ешелонами, по три доби в палатах стояв стогін і сморід, потім одні вичухувались, а на зміну їм приходили ешелони з іншими.

З госпіталю разом із фронтовиками 16-річний Іван потрапив на пересильний пункт, а звідти його забрали у 128-й стрілковий полк під Шауляем у Литві, в складі якого й воював до закінчення війни. Не раз доводилося відбивати атаки сильно-го противника.

— Такої армії, як німецька, не було і не буде. Чого варті лише їхня дисципліна, технічне оснащення — не те, що у нас. Уночі вони у рупори кричали, насміхаючись із нас, мовляв, рус, ми знаємо, що перемога

ваша, але ми вас багато побили та ще поб'ємо, — розповідає захисник Вітчизни.

А вже незадовго до перемоги, в березні 1945 року, відбиваючи напад німців поблизу порту Клайпеда, Івана Пимоновича важко поранили, крім того, ще й ворожа міна поряд розірвалася.

Поранені солдати з фронту приходили цілими ешелонами, по три доби в палатах стояв неймовірний стогін і сморід, потім одні вичухувались, а на заміну їм приходили ешелони з іншими

Велику Перемогу він зустрів у тому ж порту, а тоді повернувся в Шауляй, потім — у Саратов. Після війни ще сім років присвятив військовій службі. Якось, приїхавши на Волинь у відпустку, якраз застав колективізацію і, побачивши, на що перетворюють село, вирішив більше туди не повертатися.

Демобілізувавшись, зумів прилаштуватись у Луцьку в секретній частині, потому отримав направлення на курси електромеханіків при хімічному заводі в Горьківську область у Росії. Закінчивши їх, приїхав до Ковеля, де пропрацював два роки. А потім доля закинула до Ківерців на залізну дорогу, де й відпрацював 37 років.

Нині Іван Пимонович мешкає в Ківерцях, залюбки ходить на зустрічі з місцевими ветеранами, намагається віднайти й товаришів по своїй 128-й стрілковій роті. Сивочоллий дідусь із гордістю вдягає свій військовий кітель і демонструє старезний фотоальбом, де з чорно-білих світлин усміхаються йому фронтові друзі. Хай там що, а на життя не жаліється, але каже, що болить душа, коли бачить удаваних ветеранів, які лише ради виплати купують собі звання та медалі.

Ольга УРИНА

В Україні хочуть створити міжнародний продовольчий резерв

Україні можуть створити Резервний продовольчий фонд під егідою Всесвітньої продовольчої програми.

Як інформує прес-служба Мінагрополітики, профільний міністр Микола Присяжнюк провів робочу зустріч із виконавчим директором Всесвітньої продовольчої програми (ВПП) Ертарін Казін. Під час зустрічі обговорювалися питання перспективних напрямків взаємодії України з ВПП.

Микола Присяжнюк зазначив, що Україна повністю підтримує кроки й ініціативи Організації Об'єднаних Націй, що спрямовані на вироблення скоординованого та всеохопного підходу до вирішення проблеми подолання голоду у світі, й усвідомлює важливість питання розвитку глобального співробітництва задля забезпечення продовольчої безпеки людства.

Він також висловив ініціативу створення на постійній основі Резервного продовольчого фонду під егідою Всесвітньої продовольчої програми та ФАО, що дасть змогу

оперативно реагувати на продовольчі виклики у світі.

Міністр додав, що в Україні є можливість постійно оновлювати об'єкти продовольчого фонду та забезпечувати їх швидке переміщення до місця призначення, адже вона має необхідну для цього інфраструктуру.

Присяжнюк наголосив, що останніми роками Україна постійно зміцнює свої позиції на світових ринках продовольства та найближчим часом може вийти на щорічне виробництво зерна в обсязі 80 мільйонів тонн. Із них 35 мільйонів тонн ітиме на внутрішні потреби, а решта — на експорт. Резервний запас зерна може бути створений на рівні 5-10 мільйонів тонн.

Глава аграрного відомства запевнив також, що Україна буде всіляко підтримувати ініціативи Всесвітньої продовольчої програми, спрямовані на поглиблення співпраці у боротьбі з бідністю та голодом у світі, нарощуючи свої потужності з виробництва продовольства.

У Нововолинську планують відремонтувати меморіал за півмільйона

Проте в громадській організації «Україна + Польща» — проти. Про це йдеться у їхньому зверненні, розміщеному на інформаційному порталі міста. Члени ГО зазначають, що ними було проведено візуальне обстеження пам'ятного комплексу героям-прикордонникам ВВВ, що на бульварі Шевченка.

«Запевнення деяких владних посадових осіб, що пам'ятник перебуває в аварійному стані та потребує негайного ремонту, на нашу думку, не відповідають дійсності. Задекларована вартість ремонтних робіт — 520 тисяч гривень — очевидно, є завищеною. Витрачати більше ніж півмільйона гривень бюджетних коштів у часи масового зuboжіння територіальної громади міста Нововолинська та відсутності достатніх коштів на харчування, медобслуговування тощо вважаємо недоцільним», — йдеться у зверненні.

У Німеччині заарештували 93-річного наглядача Освенцима

На півдні Німеччини затримали 93-річного чоловіка, який, імовірно, в роки Другої світової працював наглядачем у концтаборі Освенцим. Ханса Ліпшіса заарештували в Аалені після того, як слідство дійшло висновку, що існують «переконливі докази» його причетності до вбивств в'язнів. Ліпшіс не заперечує, що служив у лавах формування СС на території концтабору в Польщі, але стверджує, що був кухарем.

У квітні Центр Симона Візенталя помістив його на четверте місце в списку найбільш розшукуваних нацистських злочинців. Організація звинуватила Ліпшіса в тому, що він брав участь у масових убивствах в'язнів концтабору, в основному євреїв, із осені 1941 по 1945 рік.

Ліпшіс став першим затриманим під час розслідування, яке розпочала влада Німеччини у справах 50 нині живих колишніх наглядачів концтабору. В його будинку провели обшук, після чого чоловік був доставлений до суду, де було прийнято рішення зали-

шити його під вартою.

Посвідчення особи Ліпшіса часів війни свідчить про те, що він входив до загону СС, члени якого працювали наглядачами в Освенцимі. Повідомляється, що йому було надано статус «етнічного німця».

В одній із німецьких газет раніше повідомлялося, що уродженець Литви Ліпшіс наприкінці війни воював на Східному фронті на боці фашистської Німеччини. У 1956-му він переїхав до Чикаго, де проживав до 1983 року, коли його депортували через приховування фактів нацистського минулого, пише «Тиждень».